Felsőbbrendű kapitalista isten SaLa-MI

Készült: SaLa közreműködésével a Mesterséges Intelligenciával

Bevezetés: A szakrális elnyomás mechanizmusa

A mindenkori uralkodó osztályok történelmi sikere ritkán múlt kizárólag a puszta fizikai erőszakon; a tartós elnyomáshoz mindig szükség volt egy olyan ideológiai felépítményre, amely a kizsákmányolást természetes törvényszerűségként, sőt isteni elrendelésként tünteti fel. Az alábbi elemzés a kapitalizmus és a vallási idealizmus rejtett összefonódását tárja fel. Rámutat arra, miként másolja le a tőkés társadalom hierarchiája a transzcendens alá-fölérendeltségi mintákat, és hogyan válik az istenhit a bérrabszolgaság fenntartásának legfőbb spirituális támaszává. A szöveg végén található marxista fogalomlexikon pedig elméleti és tudományos alapot ad ezen illúziók végleges szétoszlatásához.

Felsőbbrendű kapitalista isten

A kapitalizmus a saját hatalma biztosítása érdekében kénytelen fenntartani, ápolni és terjeszteni a vallásos, idealista, jobboldali világnézetet, valamint a felsőbbrendű isten és az alsóbbrendű emberiség mintájára épülő erkölcsöt. A kapitalisták élősködése ugyanis e nélkül lehetetlen volna. Isten és az emberiség kapcsolata egy hierarchikus, jobboldali világnézetű viszony, amely elválaszthatatlanul köti a vallást a kapitalizmushoz. Tudatosan gondolkodó emberré válni így csak a kapitalizmus – mint a „gondolkodó állat” létforma – meghaladásával, azaz a kommunizmussal lehetséges.

Az isteni minta

A kapitalizmus működési módja, valamint jobboldali világnézete és erkölcse szél-

sőségesen megosztotta a társadalmat a felsőbbrendű, élősködő kapitalistákra és az őket kiszolgáló, alsóbbrendű dolgozó proletárokra. Így a vallási minta alapján a kapitalista válik a bérrabszolgák „istenévé” – azaz egy genetikailag felsőbbrendű, jóságos és igazságos úrrá. Ebből kifolyólag a kapitalisták jogosan sajátítják ki a bérrabszolgák által termelt értéktöbbletet, és jogosan uralkodnak felettük; a kapitalizmus erkölcse szerint ugyanis felsőbbrendűek. Ezt a rendszert a kapitalizmus hívei nem élősködésnek, hanem a vélt felsőbbrendűségből fakadó, természetes állapotnak tekintik.

Az alárendelt emberiség

A kapitalizmus égi tükörképe a kitalált, képzelt felsőbbrendű isten és az alárendelt földi emberiség viszonya. A képzelt felsőbbrendű istenre alapuló idealista világnézet azonban tudománytalan és hamis; sérti az emberi jogokat, csorbítja a demokráciát, és megalázza az emberiséget. Ez a világnézet azért is téves, mert istent a tudomány a mai napig nem fedezte fel, vagyis az objektív valóságban nyoma sincs. Isten csupán egy kitalált, virtuális szülemény a tudatlan és hiszékeny emberek képzeletében.

Az istenhitre épülő világnézet és erkölcs embertelen, mert a felsőbbrendűség elve sérti az alapvető emberi jogokat. Ezáltal gátolja a valódi – a gazdasági, politikai és társadalmi egyenjogúságon alapuló – szocialista demokrácia megvalósítását, valamint a kapitalizmus szükségszerű meghaladását.

A kapitalizmus osztályviszonyai az isten–emberiség kapcsolatra hasonlítanak: a felsőbbrendű kapitalista uralkodik az alsóbbrendű bérrabszolgák felett, és élősködik rajtuk. Ha mégis létezne az emberiség felett egy felsőbbrendű isten, az ugyanolyan embertelen viszony volna, mint amilyen a kapitalizmus és a dolgozó emberiség kapcsolata.

Isten nem jóságos, hanem felsőbbrendű, ezért antidemokratikus: az emberiség feletti önkényúr, hasonlóan a kapitalizmus tőkés osztályának önkényuralmához, a fasiszta kapitalizmushoz. Szerencse, hogy isten csak a képzeletben létezik, mert ettől a tudományos világnézet térnyerésével meg lehet szabadulni. A kapitalizmustól azonban csakis a szocialista forradalom útján lehet megszabadulni.

Az emberiség a kapitalizmus minden formájában szélsőségesen megosztott: felsőbbrendű kapitalista élősködőkre és az őket kiszolgáló bérrabszolgákra tagozódik. A kapitalizmus valóságos világnézete nagyban hasonlít a kitalált, képzelt felsőbbrendű isteni mintára, ezért ez válik az uralkodó osztály világnézetének és erkölcsének meghatározójává, egyúttal az élősködés legfőbb támaszává.

Marxista fogalomlexikon

Isten: egy természetfeletti, mindenható lénynek, a „világ teremtőjének” és „irányítójának” fantasztikus alakja. A teológia előszeretettel használja fel az idealizmust, amely áltudományos módon próbálja bizonyítani isten létét, miközben szépítgeti és elhomályosítja az isteneszme valós tartalmát. Istent úgy igyekszik feltüntetni, mint abszolút eszmét, világakaratot vagy valamiféle személytelen, racionális princípiumot. A marxizmus leleplezte az isteneszme reakciós voltát és tarthatatlanságát, valamint kimutatta az isteneszme védelmének hiábavalóságát, amelyet a természet- és társada-

lomtudományok egész fejlődésmenete cáfol.

Lenin erről a következőket írta: „Az isten (történelmi és köznapi értelemben véve) mindenekelőtt olyan eszmék komplexuma, amelyeket a külső természet és az osztályelnyomás által megfélemlített ember ostoba tehetetlensége szült – olyan eszmék komplexuma, amelyek állandósítják ezt a tehetetlen félelmet, és elaltatják az osztályharcot.”